Marafkó László

Fenyőbúcsú

Amikor már a második fenyőárus helyén is csak a felsöpört terület várta, a gyomorszája tájékán egy gombócot érzett. Pedig az egyik férfival, aki Zalából jött, pár nappal előtte még el is beszélgetett a fenyőfanevelés rejtelmeiről. Ígérve, hogy nála fog vásárolni. Már csak azt remélte, hogy a nagy élelmiszer-áruház melletti parkolóban fagyoskodó csapatot a helyén találja, hiszen itt a szenteste. S közben korholta magát, hogy a karácsony előtti határidős munkában még a társa dolgát is átvállalta, mert annak három gyereke van, hadd segítsen otthon. A fenyőfavásárlás meg máig halasztódott.

A sarkon befordult, s a remélt árus helyén is autók parkoltak. A hastájéki gombócból körkörös sajgás indult meg, mintha egy konok, élő gép táplálná. Most jól jönne egy kupica valamilyen erős, de hát a kocsi… Bár ebben a vibráló, besűrűlt utcai nyüzsgésben reménytelen fenyővadászatra indulni a város más tájékára.

Ünnep fenyőfa nélkül? Az apja évtizedekkel előtte súlyos betegsége után volt, így nem is maradt pénzük fenyővásárlásra, ezért egy jótét lélek árustól elkért, letört ágakat „oltott be" egy fanyélbe, a kézifúróval mélyített lyukakba. Míg kiskamaszként figyelte az ügyködést, nem merte kimondani, hogy kicsit szégyelli a „műfát". Pedig az ágak dúsan illatoztak, betöltve a szobát.

Berántotta a kocsi ajtaját, s a csattanástól szinte megvilágosodott. Hogy a csudába nem jutott eszébe eddig a százévesnél idősebb feketefenyő a társasházuk kertjében! Napokkal előbb a lombkorona csúcsa megadta magát a gravitációnak. A közös képviselő darus kocsit hívott, fűrésszel elvágták a héj alatt még szíjként feszülő rétegeket. A lezuhant, sűrű ágbogas részt félrehúzták az útból, és szállítható méretűre feldarabolták.

Vágtatott haza. A fa hosszú, sötétzöld tűleveleit nem érintette meg az erdőkben már gyakori sárguló pusztulás. Egy embermagasságú, háromszöget formáló rész mellett döntött.

Szürkületkor felcipelte az erkélyükre – megint az a fránya szégyenkezés –, s bizony beleizzadt. Nem gondolta volna, hogy sokkal nehezebb, mint egy növendék fenyő. Éveken keresztül a karácsonyfát mindig egy kis, vesszőfonatú asztalra helyezték. Most a régi talpba nem fért volna bele a vastag főág, biztosabbnak tűnt, ha a nappali sarkában, a parkettán hagyva, egyik ágát a könyvpolchoz rögzíti, nehogy eldőljön. A lombból

hátra és előre nemigen nyúltak ágak, így szinte befészkelődött a sarokba. A díszek közül is csak a legtöbb emléket előhívók kerütnek fel az arasznyi tűlevelek közé.

A kamasz gyerekei korábban már segíteni szoktak a fa feldíszítésében, de most épp a szomszédban voltak. Tett egy próbát, milyen látványt nyújt a sors ajándéka. Bekapcsolta a Csendes éj-t, s az előszobából benyitott. A meglepetéstől leült a díványra. A fenyő két alsó, legvastagabb ága mint kitárt, ölelésre kész kar nyúlt oldalra s kissé előre, biztatóan. Akárha a fa élő lelke szállt volna le a magasból, egyenesen a szoba sarkába. Töltött egy konyakot s felhajtotta. „Vajon a véletlenek hozták a megoldást? Vagy mögöttük, elrejtve valami más?"

Csengettek. „Ők lesznek" – s már hallotta is, hogy a felesége a konyhából indul ajtót nyitni. A zajjal érkezők benyitottak, s elnémultak. A nagyobbik, a lány tágra nyílt szemmel felsóhajtott: „Ilyen fát még nem is láttunk." „Kivéve a kertben?"– fűzte hozzá a felesége.

Megnyugodott. De az apja történetét azért magában tartotta. Ahogy a reményt is, hogy szükség esetén egy apró csoda majd a gyerekein is segítsen.